

Jeg synes derfor ikke, at al den megen Tale om svigtende Arbejdsvillie har saa stor Basis i det virkelige Liv. Lad mig tilføje, at der var 70 000 arbejdsløse, da vi var værst stillede, da vi manglede Materialer, Kul og andre Fornødenheder, som er Forudsætningen for, at Arbejderne overhovedet kan beskæftiges; men dette Tal, 70 000, faldt øjeblikkelig og faldt saa stærkt, som Materialetilførselen muliggjorde, saaledes at vi i Løbet af dette Aar har været nede paa 6 000—8 000 arbejdsløse — Tallet er en lille Smule højere nu. Det faldt altsaa fra 70 000 Dag for Dag, saa snart Materialet og Kulene o. s. v. efterhaanden kom til Stede, og dette er i Virkeligheden fra de arbejdsløse selv den allerbedste Imødegaaelse af den Usandhed, at disse mange Tusind arbejdsløse hellere vil have Understøttelse end Arbejde. Ikke saa snart var Muligheden for Arbejde til Stede, før de selvfølgelig valgte Arbejde fremfor denne kummerlige Understøttelse, som det i Virkeligheden er. Thi Fristelsen til at handle anderledes, end de gjorde, er uhyre ringe. Det er ganske urigtigt, naar det er blevet sagt, at der gives mere eller lige saa meget i Understøttelse som det, de paagældende kan tjene ved Arbejde. Der vaages meget strengt ikke blot fra de enkelte Arbejdsløshedskasser, men ogsaa fra Arbejdsløshedsinspektoratets og fra Ministeriets Side over, at Understøttelsesbeløbene ved deres Fastsættelse sættes i et rimeligt Forhold til den Fortjeneste, der er almindelig i Faget og efter Lovens Ord ikke er højere end som Maksimum $\frac{3}{4}$ af den almindelige Arbejdsfortjeneste. Der har foreligget Tvivlstilfælde, f. Eks. som Følge af, at der ved Loven af 1918 blev indført en Paragraf, § 12, der blandt andet bestemmer, at de arbejdsløse efter en vis bestemt langvarig Arbejdsløshed og i Tilfælde af en vis Børnerigdom har Krav paa en særlig Understøttelse af Hjælpekassen. Der har været klaget over, at Hjælpekassen ikke vilde udbetale disse Beløb, og jeg maa sige med Sorg og Skam, at der har været i Hundredevis af Hjælpekasser, der har nægtet at udbetale de arbejdsløse, hvad der virkelig tilkom dem efter Loven. Først efter indgaaende Undersøgelser, efter absolut Paabud fra Ministeriets Side, har i adskillige Tilfælde Hjælpekassebestyrelser været at formaa til at udbetale, hvad Loven paabød dem. En Mængde saadanne Tvivlstilfælde har foreligget, hvor der har været Foranledning til at foretage indgaaende Undersøgelse

for at udfinde, hvorvidt Vægringen mod at udbetale kan være begrundet i, at den paagældende har en højere Understøttelse end Arbejdslønnen paa Stedet. Man nøjes altsaa ikke blot med at konstatere, at Lønnen for Snedkere, Skomagere o. s. v. almindeligvis er saa og saa meget, men man undersøger og konstaterer ogsaa, hvad Arbejdslønnen er paa det paagældende Sted, og forsaavidt Understøttelsen viser sig at gaa over de $\frac{3}{4}$, som Lovens fastsætter som Grænse, maa den Understøttelse, de paagældende skal have, indskrænkes i Forhold dertil.

Der bliver derfor ikke tilbage nogen som helst rimelig Grund for Arbejderen til at foretrække en Understøttelse, der dog i intet Tilfælde kan komme op paa Højde med, hvad han eller hun vilde være i Stand til at tjene ved Arbejde, og jeg maa tilføje, at der er ingen Grund til at formode, at her sker en Tolereren af Misbrug. Ministeriet har ikke, absolut ikke, været skaansom overfor Misbrug — thi enkelte Misbrug har der selvfølgelig været, det er der aldeles ikke Grund til at benægte. Det hænder jo i alle Forhold, og er ikke noget Særkende for Arbejdsløshedskasser, at der kan være en og anden, der øver Misbrug. Det kender Forsikringselskaber, det kender Sygekasser, det kender alle, der har en lignende Virksomhed som Arbejdsløshedskasserne. Naturligvis kan der være et og andet Individ, som søger at berige sig, en og anden, der ikke har Lyst til sin Virksomhed, og som foretrækker at hulte sig igennem ved Hjælp af en ringe Understøttelse. Naturligvis findes der saadanne, men de tolereres ikke, hverken af Kassernes Ledelse eller af Administrationen. Der er i det Aars Tid, jeg har forestaaet den paagældende Afdeling af Administrationen — og formodentlig er det ogsaa sket i Tiden, før jeg overtog disse Sager —, kommet en Del Klager fra Medlemmer, som er blevet berøvet deres Understøttelse, som er blevet straffet efter de fastsatte Regler med Karantæne i en vis Tid, altsaa Udelukkelse fra Adgang til Understøttelse i 3 eller 6 Maaneder eller hvad Tid, der nu er fastsat, eller fuldkommen Udelukkelse fra Kasserne. Saadanne Klager fra Medlemmer, der har følt sig forurettede, er altid efter Undersøgelse blevet afvist, ikke en eneste saadan Klage er i det Aar, jeg har haft med Sagerne at gøre, blevet taget gyldig, saaledes at Inspektoratets eller Kassens Afgørelse er blevet omstødt.

Som alt sagt: Der er ingen Grund til